

πού ἔχει καθένas στὴν τσέπη του·
τὸ κορίτσι κι ὁ ζητιάνος,
ὁ ἔμπορος κι ὁ μουζικάντης.

Ἕνα κέρμα μιᾶς πεντάρας μὲ τὴ φωτογραφία σου,
τὴ φωτογραφία σου πού κοιτάξεις μπρός, ὀλίσις,
γιατὶ πέθανες κοιτάζοντάς τους μὲς στὰ μάτια
Φεδερίκο.

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΚΕΙ ΠΑΡΑ Η ΣΙΩΠΗ...

Δὲν ὑπῆρχε κεῖ παρὰ ἡ σιωπὴ
πίσω ἀπὸ κάθε πετούμενη λέξη
ὁ δρόμος ξεψυχοῦσε στὶς πέτρες
ἀνάμεσα στοὺς βουλημένους τοίχους.

Κι ὅμως ὁ τελευταῖος ποιητῆς
τέντωνε τ' αὐτὶ πρὸς τὴ θάλασσα
κι ἔψαχνε νὰ νιώσει ἀκόμη
τ' ἀκατάληπτο πουλὶ τοῦ λόγου.

Πιέρ Ἐμμανουέλ (1915—)

Η ΤΕΧΝΗ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ

Μελαχρινή, πάνω της ξανθιὲς ἀγκαλιὲς σταχυῶν
δλίδια γῆ καλοκαιριάτικη
πάντα πρῶτ' τοῦ κόσμου
ὅταν χαιρετίζουμε τὴν ὁμορφιά.

Ἦβ Μπονφουά (1923—)

ΣΥΧΝΑ ΜΕΣ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ

Συχνὰ μὲς στὴ σιωπὴ τῆς χαράδρας
ἀκούω (ἢ ποθῶ ν' ἀκούσω, δὲν ξέρω)
ἓνα κορμὶ νὰ πέφτει στὰ κλαδιά. Μακρόσυρτη κι ἀργή
εἶναι τοῦτ' ἡ τυφλὴ πτώση καὶ καμὴν κραυγὴ
δὲν ἔρχεται ποτὲ νὰ τὴ διακόψει.

Σκέφτομαι τότε τὶς λιτανεῖες τοῦ φωτὸς
σὲ χώρες δίχως γέννηση καὶ θάνατο.

μετ. Γ. Κ. Καραθασίλης